

К 792/Д 87

120000868578

ДРАМАТИЧЕН ТЕАТЪР

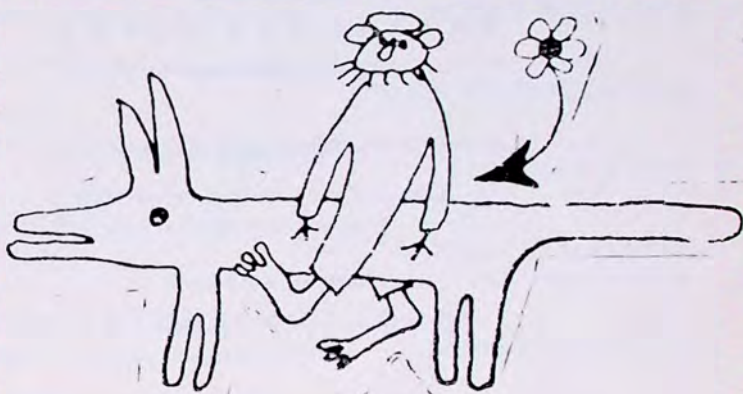
сава огнянов

РУСЕ

K 761

K 792/P 87

ИОРДАН РАДИЧКОВ

Я Н У А Р И

зимна поема

Регионална библиотека
"Любен Каравелов"

120000868578

447772

наградена на Петия национален преглед на българската
драма и театър 1974 г.

постановка

П Е Т Ъ Р А Л Е К С А Н Д Р О В

сценография

Е К А Т Е Р И Н А Е Н Е В А

гост-художник

пластика

А Н Г Е Л А Н Г Е Л О В

вълците изработи

Д И М И Т Ъ Р Г И Л Е В

рисунки в програмата

И О Р Д А Н Р А Д И Ч К О В

премиера на 15 март

в операта

сезон 1974—1975 година

Действуващи лица:

СУСО, с ключодървец, наричан ту Исусе, ту Сусо
засл. арт. ВАСИЛ ПОПИЛИЕВ

ИСАИ, известен с прозвището Кръстословницата
НИКОЛАИ АНГЕЛОВ

ПОЩЕНСКИ РАЗДАВАЧ,
енергичен и млад, въодушевен РАШКО МЛАДЕНОВ

ЛАЗАР, въоръжен с ракивов капан за лисици
КОНСТАНТИН ДИМЧЕВ

АНГЕЛ, завеждащ безименна работилница за рогозки
БОЖИДАР МАНЕВ

СОФРОНА, пострадаваща жена, но жена
МАРИНА ПРАШАНОВА
ЖИВКА ПЕНЕВА

ГАВРИЛ, човек на действието,
на протеста и на въодушевлението КЛИМЕНТ МИХАЙЛОВ

ВЕЛИКО, заболял от грип при общуване
МИНКО МИНКОВ

ТОРЛАК, получател на анонимно писмо
ВИКТОР ДАНЧЕНКО

ФЛИГОРНАТА, ръководител на
сиромашка духовна музика АНГЕЛ АНГЕЛОВ

Някой си ПЕТЪР МОТОРОВ, за когото непрекъснато става
дума, но който не се явява на сцената.

и още четирима МУЗИКАНТИ, или по-точно сиромашка ду-
хова музика,

СУРВАКАРЧЕТА, КОНЕ с шейна, БЪЛЦИ. КЛЮВОДЪР-
ВЕЦ в кафез, ПЕТЕЛ в кошле, ТЕНЦИ и други.

Действието се развива през месец януари, най-българският от всички месеци, когато всички прозорци на селцето са изрисувани със скреж, под всяка стряха виси разпъната свинска кожа, на всяка порта стърчи по една сврака, във всеки селски кладенец живее по един дух, някъде и по два, та е трудно да се изчисли като колко се падат на глава от населението, вълци прокарват сватбарски пъртини край селцето, и макар че са потънали до уши в сняг, селце и хора са повдигнати на пръсти, за да надникнат отвъд пъртините и къде с действие, къде с въображение, се мъчат да разчетат събитията, записани в белите преспи на зимата. Сюжет, поверия, музика и действащи лица са взети от северозападна България.

ИОРДАН РАДИЧКОВ

СЪВРЕМЕНЕН СОЦИАЛИСТИЧЕСКИ ТЕАТЪР

из статията във в-к РАБОТНИЧЕСКО ДЕЛО от 28 юни 1974 г.

И на този преглед откритията в драматургията определяха в най-голяма степен откритията в театъра. Драматическите автори все по-зряло и резултатно навлизат в нравствено-философската проблематика, която животът на социалистическия човек и общество поставят. Това, наред с порасналото художествено майсторство е новото, което изменя характера на художествените конфликти и решения, структурата на художествения образ на съвременния герой.

Българската драматургия и театър разполагат с автори като Г. Джагаров, Г. Караславов, Др. Асенов, К. Зидаров, Л. Стрелков, Ив. Радоев, И. Радичков, К. Георгиев, Н. Йорданов, Р. Игнатов, Т. Генов, К. Илиев, Н. Парушев, Ст. Стратиев, Ст. Цанев и други от различни поколения, които не само подхранват с идеи за човека и света сценичното изкуство, но и определят основните естетически координати на развитие на националния ни театър, характера на художествените процеси. Без позициите, постиженията, професионалното равнище на съвременната българска драматургия, без нейния напрегнат пулс, без галерията от образи на съвременници и широтата на изобразението на действителността, без нейната национална самобитност не е възможно театърът да върви напред. Сегашното състояние на българската драматургия, която разработва съвременни теми и сюжети, а също и теми и сюжети от революционното ни минало, обещава плодотворно развитие. В тази връзка особена важност придобиват организирането на взаимното творческо сътрудничество между театри и писатели, инициативността на творческите съюзи, принципността и компетентността на театралната критика.

ЧАВДАР ДОБРЕВ:

списание СЪВРЕМЕННИК, бр. 3, 1975.

Факт, който заслужава задълбочена и отговорна оценка, е новата комедия на Йордан Радичков „Януари“. И това произтича не само от обстоятелството, че един от ярките ни белотристи прави втори опит в драматургията, но още, понеже Радичков като решава проблеми на гротескната пиеса, се стреми да очертае своя подход към характера на народния хумор, към зрелищната страна на смеха, към пародийно-сатиричното изображение на образите. Ние се срещаме с артистичното дарование на Радичков, с тънкото оръжие на неговата ирония и сарказъм, с изобретателното му въображение, което провокира стереотипа в човешкото мислене. Подобна драматургична действителност впечатлява със солидните си изобразителни качества, постигнати благодарение на езиковата дарба.

Радичков иска да ни потопи преди всичко в неповторимата комедийна атмосфера, където шегата се слива със скептичната забележка, веселата недомлъвка с тъжната реплика, ядовитата хапливост с лиричната светлина. Ние присъствуваме на един народен празник, огласен с шумни и дръзки викове, оцветен с шарките на панаира, изпълнен с двуострото оръжие на народния смях, с многозначните намеци на народните предания.

Във всичко това има много от начина, по който българинът възприема природата, от неговата психология, характер, от буйната му фантазия и трезва критичност, от неговата поетичност и реалистична позиция. Радичков разкрива изворите на народния смях, който руши преградите за осъществяване на личността.

СЕВЕЛИНА ГЬОРОВА:

списание ТЕАТЪР, бр. 7, 1974.

Изтъкнатият своеобразен белетрист показва, че интересът му към театъра не е инцидентен, че него определено го интересуват сценичните форми на една драматургия, близка до елементите на фолклорната драма, на народния празник с неговите забавни художествени форми, с вкуса към наглед първичното, а всъщност метафорично разкриване на черти от националната психология. Творбата е нова, по-определена и по-категорична изява на Радичков в духа на една сложна театрална стилистика, където условността на сценичното действие и изобретателността на художествените метафори разкриват дълбоките извори на народната мъдрост, на чистата поезия, на простата, но съдържателна притча. Народните повестия са оживени със силата на творческата фантазия, за да защитят човека с неговия интерес към познанието, към разгадаване на загадъчното, по-силно от инстинкта за самосъхранение. Жанрът на творбата — „зимна приказка“, достатъчно красноречиво разкрива отношението на автора към събитията, които неговите герои преживяват. За него тяхната кръвожадна наглед смърт е метафора, насочена срещу равнодушието, срещу това „свирене и треперене“ от разстояние. Те възкръсват един подир друг, за да ни напомнят, че си остават в живота със силата на своя творчески дух, с неповторимия си колорит, със собствения си вкус към живота: у един — да броди по неразрнатите зимни пътеки, у друг — да се грее на топлината на домашния уют, у трети — да разрешава загадки и да получава нови понятия.

ЛАДА ПАНЕВА:

списание СЕПТЕМВРИ, бр. 1, 1975.

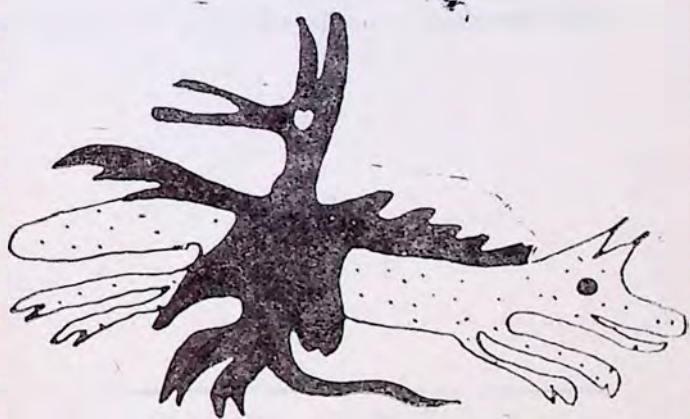
В „Януари“ ... Йордан Радичков търси да улови момента на социално-психологическия преход в самосъзнанието на днешния българин; онзи момент, когато наследеното примитивно светоусещане, обременено с предразсъдъци, вече се руши, за да отстъпи мястото на ново качество съзнание, индивидуализирано — съзнанието на гражданина на развитото социалистическо общество, което намира пътищата към социалната общност на съвсем друга основа. Това е постепенно изграждащото се дълбоко убеждение за единството на целите, на социалните и нравствените идеали.

/

СТОЯН КАРОЛЕВ:

в книгата ИДЕИ, ИЗОБРАЖЕНИЕ, СТИЛ, София, 1971.

Иордан Радичков е много смел и дръзновен като писател, като художник. Смел е психологически, естетически. (Такъв стил не е за художествено плахите...) Тази смелост, тази дръзновеност импулсира въображението му за волни полети, за най-неочаквани и ефектни асоциации, тя подтиква перото му за изненадващи смайващи прескоци, тя дава воля на диалектизмите и неологизмите в речта на героите, че и в авторската реч, на гласово-интонационните преливания в словото на разказвача и на героите, на многобройните и най-различни, необозрими по форма, по естетическа функции повторения. Какви неподозирани, удивителни нюанси на мисълта, на чувствата на настроенията постига Радичков само с тези свои повторения — в изображението и на делничното, и на епичното, и на примитивното и на величавото, и на комичното, и на трагичното.

представлението се води от
ДЕНКА ПОПИЛИЕВА

текста следи
АНТОАНЕТА ПАНАЙОТОВА

Художник-изпълнител — Димитър Гилев. Зав. техн. и проектантско бюро — Петър Гузелски. Ръководител организация и реклама — Надежда Ванева. Ръководители художествено осветление — Георги Харалампиев и Димитър Ников. Звуково оформление — Цвятко Ячев. Театър-майстори — Кънчо Начев и Здравко Владимирев. Тапицерско ателие — Йордан Петров. Завеждащ театрален реквизит — Васил Сапунджиев. Шивашко ателие — Каролина Димитрова, Слави Николов. Железарско ателие — Георги Петков. Дърводелско ателие — Нено Ненов. Грим и перуки — Станой Станоев, Гинка Ангелова. Завеждащ театрален гардероб — Стоянка Найденова.

Редакция и уредба на програмата
ВАСИЛЕН ВАСЕВ

